

Nieuwsbrief - verschijnt onregelmatig, in ieder geval eenmaal per jaar - nummer 1, januari 2002

over

de Kinderen van Sikkim

p/a Kromme Waal 20, 1011 BT Amsterdam

Van: Jannie Langbroek

redactie nieuwsbrief: Shirley Khoemblal

Eerste nieuwsbrief over de Kinderen van Sikkim

Dit is het eerste nummer van een Nieuwsbrief die onregelmatig zal verschijnen en bestemd is voor vrienden en andere geïnteresseerden. Ik ben zoals jullie al weten betrokken geraakt bij een school in Noord-India, waaraan ik begin vorig jaar een bezoek heb gebracht. Ik ontmoette de leraren en kinderen, gaf een tijd les, en raakte zo bij het leven van de kinderen daar betrokken, dat ik besloot er een eigen project van te maken. De verhalen over het sobere schoolgebouw, de leergierige kinderen die hard willen werken onder zeer moeilijke omstandigheden, heb je vast van me gehoord. Ik wil proberen geld bijeen te brengen voor o.a. het opknappen van de school, de aanschaf van boeken en kleding voor de kinderen. Ik ga er binnenkort weer heen, op 3 maart, en hoop dan al iets van de plannen te realiseren.

Algemene informatie over Sikkim

Tot 1975 was Sikkim een Koninkrijk onder protectie van India. De koning was zwak en is in 1975 gezwicht onder de druk van India: Sikkim werd een Indiase provincie. Voor India van groot strategisch belang, vanwege de ligging: ten westen grenzend aan Nepal, noordelijk aan China en oostelijk aan Bhutan. Voor Sikkim is dat een beetje mazzel, in die zin, dat India er veel aan gelegen is het gebied rustig te houden en er - relatief - veel geld aan spendeert.

Toch is het land (deze provincie) allesbehalve welvarend. Dat ligt niet aan de werklust van de bevolking, maar voor een groot deel aan het gebied dat bergachtig is en geen tot nauwelijks berijdbare

wegen kent. Zo er dus al iets economisch interessants geproduceerd zou kunnen worden, is er het probleem van transport.

Op dit moment verbouwt iedereen voedsel voor zichzelf. Aardappelen en rijst, kardamon - een kruid dat in India erg in trek is - en thee wordt geëxporteerd. De grond lijkt vruchtbaar, maar het klimaat (bittere kou van november tot maart en regen van juni tot september) maakt het niet gemakkelijk. Sommige mensen maken zich zorgen om de bijna monocultuur van kardamon. Ik ga hier in Nederland informatie inwinnen over welke gewassen nog meer in aanmerking komen om in dit gebied te telen. Vervolgens wil ik zaden meenemen van

groentegewassen. Op mijn vorige reis heb ik sla en meloenzaad meegenomen en met succes geplant.

De school

De school van de kinderen heet DPC Academy, en die naam is tegelijk ook het enige sjieke eraan. Er zitten ongeveer 250 kinderen op, die uit heel Sikkim komen en voor het grootste deel intern zijn. De meesten zijn wees en anders van dermate armoedige achtergrond, dat hun ouders geen eten voor ze hebben en daarom naar de school zijn gebracht. De voertaal op school is Engels, want de taal van de wereld, en de kinderen zijn daar ook erg trots op. In Sikkim zijn Engelse scholen alleen voor de elite (voorzover daar sprake van is - je bent rijk als je

Euro 45,- per maand verdient (als leraar of hogere ambtenaar). De school wordt geleid door een boeddhistische monnik, Yapo Yongda, een man die vroeger kapitein in het leger en assistent van de koning was. De regels op school zijn dan ook streng. Te streng, naar mijn smaak.

Het gebouw waar de school is gehuisvest, heeft nodig enige aanpassing. Er zitten bijvoorbeeld geen ramen in de klaslokalen en dat heeft tot gevolg dat het er begin maart, als de school weer begint, bitter koud is. In de zomer is het met de monsoonregens nat en in het najaar drijft er af en toe een wolk door de klas. De school ligt op 2200 m hoogte.

Ik wil graag ramen laten aanbrengen in de school. Ik ga proberen dat in maart te regelen. Nu is er, behalve klas 10 die zich moet voorbereiden op het examen, niemand op school, omdat het er nog te koud is. Halverwege februari komt een contactpersoon, dat is Sangay Wang Chuk, terug en dan zal ik aan hem vragen alvast een timmerman te zoeken en te informeren naar de kosten daarvan.

De kinderen

De kinderen krijgen tot en met klas 6 gratis schoolboeken. Afhankelijk van hun achtergrond moeten ze ook iets schoolgeld betalen. Na klas 6 moeten ze in elk geval zelf voor hun boeken zorgen en zijn ze dan ook soms actief in de weer om een sponsor te zoeken. Tot nu toe heb ik aan 4 kinderen beloofd financieel voor ze te zorgen. Drie van hen uit de hoogste klas en Sangdup uit klas 7. Oneerlijk ten opzichte van anderen, maar deze vier kinderen kwamen iets meer op mijn pad.

Sangdup woonde tijdelijk in het huis van Yapo, waar ook ik onderdak had. Sangdup is wees en heeft alleen nog een broer die net getrouwd was en een baby heeft gekregen, dus niet zat te wachten op bezoek van zijn broertje en al helemaal geen geld heeft voor hem. Sangdup is de beste van zijn klas, maar heeft een minder schattig uiterlijk dan zijn klasgenootjes en daarom lastig te slijten aan sponsors. Een Amerikaanse vrijwilligster zou haar best doen, maar kon niemand vinden, en ook anderen lieten het afweten. Ik heb Sangdup beloofd voor hem te zullen zorgen. Recent heb ik \$ 25 met een reiziger

die daarheen ging, voor hem meegegeven. Sangdup meldde dat hij daarvoor een deken heeft gekocht (bedding).

Maya zit in klas 10, samen met 6 jongens. Ze wil verpleegster worden. Geen ouders, wel een oom die zich haar lot een beetje aantrekt. Deze oom had aan het begin van het jaar met geleend geld boeken voor haar gekocht, 900 rupees. Haar \$ 25 was precies genoeg om hem dat geld terug te betalen. Haar grootste wens was een spijkerbroek, en die heeft ze inmiddels gekregen (sinds mei 2001 heb ik maandelijks grote pakketten met kleren en boeken gestuurd; voorzover mogelijk nieuwe en leuke kleren, omdat ik hen niet wilde afschepen met onze restjes. Natuurlijk zijn nog goede kinderkleren ook welkom, en vooral aan schoenen is een groot gebrek).

Mingma heeft wel ouders, maar die zijn zo arm dat er geen eten voor iedereen is. Mingma is buitengewoon slim (degenen die tot klas 10 komen zijn dat bijna per definitie en beschikken ook over een groot doorzettingsvermogen). Hij was in de vorige wintervakantie met zijn vader en enkele andere kinderen op bezoek geweest bij familie in Nepal. Lopend, want geen geld voor de bus. Twee dagen lopen, maar daar ze geen onderdak vonden, waren ze 's nachts maar doorgelopen.

Bhim heeft geen ouders, maar hoopt op de voorzienigheid van God. Nog niet eens zozeer voor zichzelf, als wel voor zijn jongere broers en zusjes waar hij zich verantwoordelijk voor voelt. Hoe God zich in deze verhoudt tot Boeddha, is de vraag. De kinderen worden opgevoed in het Boeddhisme, dat zegt dat kennis een bron van geluk is. Geweldloosheid, geen vlees eten, behalve als er toevallig - per ongeluk - een geitje van de berg dondert. Boze tongen beweren dat geitjes weleens een zetje krijgen. Maar, in principe is men vegetarisch. Roken is een zonde en in de buurt van tempels strikt verboden.

Hun toekomst

Ondanks dit alles wordt er veel gelachen en pret gemaakt. De kinderen zijn buitengewoon leergierig, de rest van de wereld is voor de meesten van hen nog terra incognita. Een paar kinderen hebben ooit televisie gezien, maar de meesten hebben geen idee. Het zijn 'tough cookies', nooit klagen en het leven nemen zoals het is, met kou, slechte kleren, ongezond eten. Mensen worden in Sikkim gemiddeld 46 jaar. Voor Bhim, Sangdup, Maya en Mingma ga ik, zodra ik aankom, bij de Bank of India een rekening openen waarop ik voor elk Euro 225,- stort, een bedrag waar ze ruim een jaar mee vooruit kunnen.

Voor de toekomst lijkt het me fantastisch als de kinderen de mogelijkheid zouden krijgen hun artistieke kwaliteiten te ontwikkelen. Nu is het zo, dat ze na schooltijd spelen met zelfgemaakte ballen; in schooltijd wordt er niets gedaan aan tekenen of andere vormen van expressie. Dat is ook moeilijk: kwaliteit van papier is bijvoorbeeld belabberd. De kinderen zijn al blij met het bezit van een balpen - laat staan kleurpotloden. De Boeddhistische traditie van zelfontplooiing zou zo mooi kunnen aansluiten op het terrein van de artistieke vorming. Het is dan ook erg jammer dat deze vorm van ontplooiing wordt verwaarloosd (volgend project).

Het sturen van pakketten

Wie kleding wil sturen, graag kleine maten. Want zelfs volwassenen zijn in Sikkim niet veel forser dan onze 16-jarigen.

Het adres is : Sangay Wangchuk, DPC Academy, Drakchung Dzong 737113, West Sikkim.

Schoenen (maten 25-35) kunnen de kinderen goed gebruiken. Per zeepost kost een pakket van 5 kg :

Euro 18,-.

Lokale contacten en organisatie

Mijn belangrijkste contactpersoon in Sikkim is Sangay Wangchuk, een 25 jarige monnik die les geeft op DPC en kreupel is.

Alle pakketten die ik verzend, gaan naar hem en hij distribueert de kleding. Er is geen geld om de leraren te betalen, dus verdient hij meestal niet meer dan Euro 4,50 per maand. Hij heeft tot nu toe het meeste geld gekregen, omdat ik hem naar een specialist in

India heb gestuurd om te zien of er nog iets aan zijn kreupelheid gedaan kon worden. Dat bleek heel moeilijk. Ik heb de röntgenfoto's naar Nederland meegenomen, maar ook hier zag men het somber in. Sangay blijft dus kreupel, maar nu is er het besef dat er echt niets aan te doen is.

Sangay denkt dat ik het beste ben wat hem in zijn leven is overkomen, en dat is zo tragisch als je weet hoe weinig mijn bijdrage in werkelijkheid is. Van de distributie van pakketten doet Sangay me pijnlijk nauwkeurig verslag, elk kledingstuk gaat naar een bepaald kind en hij vermeldt ook wat hij zelf houdt - soms een hemd of een broek.

Speciale Girorekening geopend

Op verzoek van een vriendin heb ik een aparte girorekening geopend om anderen in staat te stellen een bijdrage te leveren aan mijn project. Het gironummer is: 9227356, onder de naam 'Kinderen van Sikkim'.

Zo vaak als nodig is, maar minstens eenmaal per jaar zal ik via de nieuwsbrief verslag doen van de bestedingen van het geld dat op deze rekening gestort is, waarbij van uitgegaan mag worden dat het geld voor de volle 100% bij de kinderen terecht komt.

